

Η γριούλα

/ Ο

Με την πρώτη

ματιά έβλεπε κανείς απλώς μια γριούλα. Έσερνε τα βήματά της στο χιόνι, μόνη, παρατημένη, με σκυμμένο κεφάλι. Όσοι περνούσαν από το πεζοδρόμιο της πόλης αποτραβούσαν το βλέμμα τους, για να μη θυμηθούν ότι τα βάσανα και οι πόνοι δε σταματούν όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα. Ένα νέο ζευγάρι μιλούσε και γελούσε με τα χέρια γεμάτα από ψώνια και δώρα και δεν πρόσεξαν τη γριούλα. Μια μητέρα με δυο παιδιά βιάζονταν να πάνε στο σπίτι της γιαγιάς. Δεν έδωσαν προσοχή. Ένας παπάς είχε το νου του σε ουράνια θέματα και δεν την πρόσεξε.

Αν πρόσεχαν όλοι αυτοί, θα έβλεπαν ότι η γριά δε φορούσε παπούτσια. Περπατούσε ξυπόλητη στον πάγο και το χιόνι. Με τα δυο της χέρια η γριούλα μάζεψε το χωρίς κουμπιά παλτό της στο λαιμό. Φορούσε ένα χρωματιστό φουλάρι στο κεφάλι· σταμάτησε στη στάση σκυφτή και περίμενε το λεωφορείο. Ένας κύριος που κρατούσε μια σοβαρή τσάντα περίμενε κι αυτός στη στάση, αλλά κρατούσε μια απόσταση. Μια κοπέλα περίμενε κι αυτή, κοίταξε πολλές φορές τα πόδια της γριούλας, δε μίλησε.

Ήρθε το λεωφορείο και η γριούλα ανέβηκε αργά και με δυσκολία. Κάθισε στο πλαϊνό κάθισμα, αμέσως πίσω από τον οδηγό. Ο κύριος και η κοπέλα πήγαν βιαστικά προς τα πίσω καθίσματα.

Ο άντρας που καθόταν δίπλα στη γριούλα στριφογύριζε στο κάθισμα κι έπαιζε με

τα δάχτυλά του. «Γεροντική άνοια», σκέφτηκε. [περισσότερα...](#)